

רב"ט לייבו יוסף (יוסי)

976738

בן שיינה וברל

נולד ב- ז' מרחשוון תש"ח 21.10.1947

התגייס לצה"ל בפברואר 1966

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- א' סיון תשכ"ז 9.6.1967

בעת טיהור תעלות בתל-אל-פאחר.

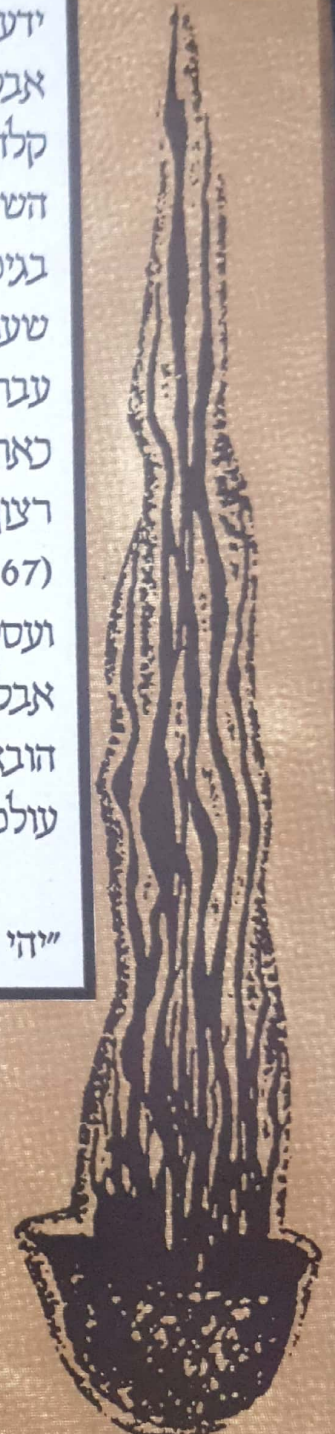

לייב יוסף ("יוסי").

בן ברל ושיינה. נולד ביום ז' במרחשון תשי"ח (21.10.1947) בעיר ארעד אשר ברומניה כשהמשפחה הייתה בדרכה לארץ. אולם ניסיון זה של עלייה לא הצליח והמשפחה נשארה במקום שבתה. בעיר מולדתו למד בבית-ספר יסודי והמשיך עד אשר סיים את לימודיו בכיתה י', אך מאז החל מבין משהו היה חולם על העלייה לארץ, כי במשך כל התקופה הזאת ידע יוסף יסודי מאסר, אכזבה של ניסיון עלייה נוסף אשר לא עלה יפה. אבל בגיל י"ז בשנת 1964, הגיע סוף סוף לחופי הארץ עם משפחתו. לא קלה הייתה קליטתם בארץ ולמרות זאת ראה יוסף ושמה בגאולה השלימה ולשמחתו לא היה גבול. בירושלים המשיך את לימודיו התיכוניים בגימנסיה "כרמיה" (כיתה י"א), הוא היה מנגן בגיטרה וכך העביר את שעות הפנאי שלו. בפברואר 1966 גויס לצה"ל ואחרי תקופת הסירונות עבר קורס מ"כ. בפרוץ מלחמת ששת הימים היה יוסף בשירות חובה כאחד ממפקדי הכיתות האהובים בפלוגה. כשמונה חדשים שירת לטביעת רצון מפקדיו ופקודיו וביום החמישי לקרבות, הוא א' בסיון תשכ"ז (9.6.1967), יצא הוא ואנשיו והצטרפו לקבוצה אחת, ושוב לשניה, ועסקו בטיהור תעלות בשעת הקרב שנערך ברמת הגולן בתל אל פאחר. אבל תוך כדי טיהור קטע ארוך של תעלה מצאו את מותם ויוסף ביניהם. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בעפולה ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

"יהי זכרו ברוך"

התיכון שבו למד יוסף

בית הספר גימנסיה

כרמיה בירושלים

גיליון לוחם

חטיבת גולני

לוחם "גולני"

עם חזון הקייבות, אני גאה ומזוהה לשרת אתכם יחד איתנו, כגוף ולחמה המכיל, הדבקות והיישום המהיר והנחוץ-הלוחמי, יחד בכוחם גברנו על הנויב המערכת הכבדה.

מיסוד רבנו וקרנו נחלנו על חטיבתנו וזאת עמדתנו בכל, כל מקרינו וויילינו עמו את כל הנדרש מהט ולמלה מזה.

בקרבות מדיה וקאריט הקנו לוחמינו את מרכיבי המבצעים של הנויב הסורי, אשר במיד רבית רבות איימו על בטחון יי ובי הגליל העליון ואף נוסדו ליחס קרן קחיזה להסווערות הנויב על מדינת ישראל, במגמה להטיבה. ביאורי ול - שוד, ול - עזזיאנו, נודג' גביל, מונות רל וביאז' ודומיהם, תאמו ונכבזו בידי לוחמינו, בקרבות - ובקשה מתארים, ומעמית כמותם בתולדות מלחמת העולם.

לא עמדו לו לנויב הסורי יחורונותיו הטוטוגרפיים, והיוד הזר המוכלל וניתן לו ביד רעה, ביאוריו התזקיס והטפוריט היטב, אשר הוכנו ביחד לניח רבות על מנו להכחירנו. בכוחנו כי - רב גברנו עליהר. אטו יוד עם יחידה אחרת של צה"ל סלחמו עמנו על כבוט רמו הגולן.

יחד עם גודל הנאחון נזכור את חללי הנויבה אשר לחמו כאריות במערכה נגד הצבא הירדני ב-65 ונגד הצבא הסורי, ב-75 והגולן.

בניקורו בחטיבה לאחר חזון המערכה איין זאת הרמאכ"ל באמרו :- "חטיבת גולני נזלה חלק נכבד בקרבות והכריעו את גודל הטלומה. הקרבות יגיעהלה חוטיבה היו מהקסיות ביותר שניהל וייל רגליה במערכה זו, בכל החזיתות והיא ניאחה בהם כמאומה, לעי מיטב התטורת של "גולני". רק כאשר רואיט מקרוב את הביצורים והכונקרים של הנויב, אטוד להבין איזו מסימה קשה הוסלה על "גולני". כל מה שאיפינו מכו התאמת במלוחו-וכל וכבוד".

מ פ ס ד ה ח ט י ב

קבוצת פקודות -
לפני העלייה לרמת הגולן

תל-פאחר

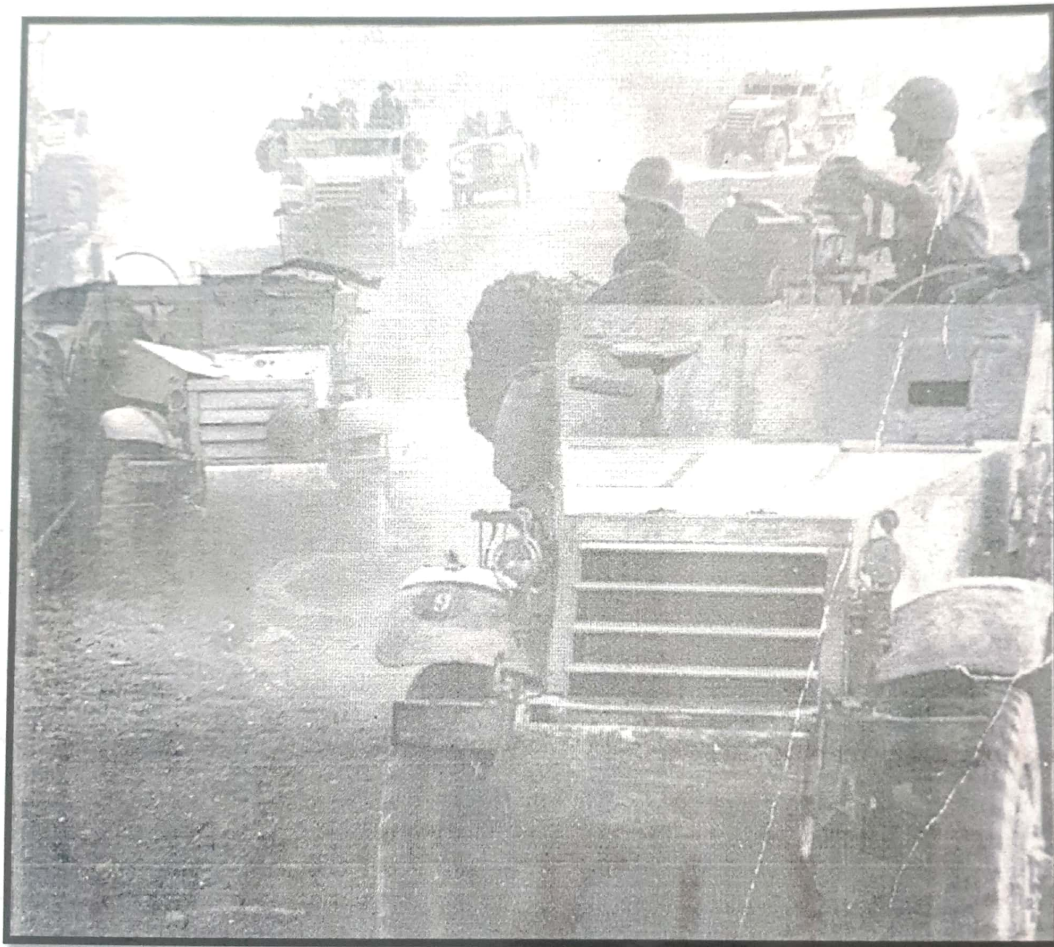

בתנועה אל היעד

תל פאחר

ביעד -
תל פאחר

בביצורים
בתל-פאחר

בתעלות
בתל-פאחר

20.6.07
אהרון ורדי
40 שנה לקרב תל פאחר

"תל הגיבורים"

משפחות שכולות, לוחמים ותיקים וצעירים בעבר ובהווה ואורחים יקרים.

המקום בו אנו נמצאים ומהלכי הקרב על **תל הגיבורים** הזה, ידועים ומוכרים. התעלות והבונקרים המבוצרים מספרים את אשר אירע כאן במלחמה.

היום, לאחר 40 שנה, שוב נפגשים הלוחמים והמשפחות השכולות, נזכרים, כואבים ומתרגשים כאשר פוגשים חברים לקרב.

בעמדי כאן היום לפניכם, **בשם הלוחמים**, גיבורי גדוד 12 בחטיבת גולני, לוחמים שנאבקו וחרפו נפשם, לוחמים שנפצעו ואלה שזכו לראות את השלמת המשימה. נזכור ונאמץ אל ליבנו את לוחמי השריון, הסיירת, מפקדים מהחטיבה שלקחו חלק בכיבוש התל.

בשם הלוחמים והגיבורים האלה אומר:

למדנו מאבותינו המייסדים וראינו את מאבקה של המדינה על קיומה ועצמאותה לאורך השנים. ידענו שבכל עשור, נקראים מיטב בניה לעת מבחן לשמור על המולדת.

ואז, בשנת שישים ושבע שוב איימו על קיומנו. המצרים ריכזו כוחות בדרום, הירדנים העבירו צבא לירושלים והסורים הפגיזו את יישובי אצבע הגליל.

הקרבות מתחילים, סיני נכבשת, ירושלים בידינו, אך אנו, לוחמי גולני, עוד לא תרמנו את חלקנו. חולף עוד לילה בצפייה דרוכה לקבלת הוראה. והנה עם עלות השחר הגיעה הפקודה לעלות לרמה. שעון המלחמה עבורנו החל לתקתק. לוחמי הגדוד מתייצבים אל מול המשימה אחוזי התרגשות מצד אחד ומנגד, דרוכים ומתוכים לקראת הבאות. התארגנו על ציודנו, עלינו על הזחל"מים ושעתנו לנקודות היערכות ליציאה לקרב.

ברגעים המעטים שעברנו בקרית שמונה ותושבים נופפו בידיהם להצלחתנו, עסק כל אחד מאתנו בשינון תפקידו, בשחזור התוכניות ובהנחיות מפקדיו.

לקראת חגיית הגבול אנו רואים את מטוסנו מפציצים את התל המבוצר זה אחר זה, מרגמות ה 120 מ"מ מרככות את היעד, הטנקים נכנסים, המג"ד והגדוד כולו בעקבותיו.

ילדים היינו, כמעט בגיל המדינה, ללא כל ניסיון קרבי, וכעת אנחנו בתוך האש בקרב הענקים, יורים עלינו מכל הכיוונים, פגזי טנקים מתנפצים, ארטילריה ונשק שטוח מסלול פוגעים בנו, אבל אנו המצוידים בנשק הנחישות מתעקשים להתקדם לביצוע המשימה. עוד כברת דרך ואנו בתוואי ההטיה, חיילינו נפגעים ונפצעים אך ממשיכים. ואז לפתע התוכנית משתנה, המג"ד דוהר צפונה ואנחנו בכוחות חסרים אחריו, תמיד אחריו.

מטפלים תוך כדי תנועה בפצועים ובודקים מי הצליח להגיע למרגלות התל המבוצר לקראת כיבושו. זהו רגע קריטי של היתעלות רוח הלוחם על כל כלי נשק העשוי מפלדה. הדחף לעלות על היעד מלמטה למעלה, כך באמצע היום בשטח חשוף לאויב, עם רבע מהלוחמים כפי שתוכנן, רק רוח הלוחם, הדבקות והנכונות להקריב הכול, יכולים לעשות כן.

בלא מורא ופחד עולים הלוחמים במעלה התל, חלקם שוכבים על הגדרות כגשר חיי כדי שהכוח יוכל להיכנס לתעלות. מעט זמן חולף וביעד הדרומי והתל הצפוני מתנהלים קרבות מרים וקשים של קבוצות לוחמים קטנות ואף חיילים בודדים, שלעתים לא מבינים את המערכה כולה אבל יודעים את תפקידם ונלחמים זה בצד זה. עוד קטע נכבש ועוד בונקר הושמד. ואז ממזרח ומצפון מגיעות תגבורות של לוחמים שעד לא מזמן נלחמו בשטח ההשמדה וטיפלו בפצועים, התארגנו מחדש ועלו על מנת לסייע לכיבוש היעד כולו.

ריח אבק שריפה, פגזים וכדורים לכל עבר, שלוש שעות של קרב עיקש של קבוצות קטנות של לוחמים ומפקדים צעירים. לחימת פנים אל פנים של בודדים שלא הרפו, עוד מאמץ ועוד כאב ובשעה שש היעד נכבש והיה בידינו.

אספנו את מתנו ופצועינו, חברים, מפקדים וחיילים. הלב נחמץ, העצב משתלט. רק קבלת פקודה חדשה להמשיך למשימה הבאה, החזירה אותנו למציאות שעוד חיכתה לנו בהמשך המלחמה.

אין די במילים ספורות לתאר ולסכם את המערכה.

היו לנו מטוסים והיו לנו טנקים, היו לנו זחלי"מים ונשק וארטילריה, היו לנו טכניקות קרב וימי תרגול אבל בסופו של יום נחרטו כאן, על תל **הגיבורים הזה**, סמלי הדבקות במטרה, אומץ הלב, רוח הלוחם וההקרבה. גילויי האומץ הכריעו את המערכה.

שמות הנופלים חקוקים כאן בתל ובמורשת הקרב ורבים היו הם. אך תרומתו של המפקד הישיר כמכרעת בכל מערכה היא עדות הניצחון, אזכיר ואומר בשם הלוחמים כי, בראש הכוח עמד מחנך, חבר, מפקד נערץ משכמו ומעלה - מוסה קליין. סמכנו והלכנו אחריו ונלחמנו בהשראתו.

במלחמה הזו מפקדים הלכו בראש וחיילים ניצחו את הקרב.

כלוחמים ותיקים נשיא עצה אחת לצעירים המגינים היום על החומה, ראו מעשינו, אמצו את הנכון ותקנו את אשר טעון תיקון, אבל תמיד תדעו כי זו שעתכם, על הבית הלאומי ועל נצח ישראל הנכם מופקדים.

נזכור את לוחמנו שנפלו בקרב ונצרו את נשמתם בצרור החיים.